

Θεοφυλάκτου Άννα, συνέντευξη, **10/02/2006**

Θα σας πω ένα πράγμα, αυτό το σπίτι που βλέπετε δίπλα δεν υπήρχε η κλινική, ήτανε ένα σπίτι τούρκικο και η αυλή και δίπλα ήταν εντελώς άδειο οικόπεδο, το αγόρασε ο πατέρας μου και έκανε τη κλινική εδώ για να είμαστε έξω από τη πόλη γιατί πίστευε ότι οι κλινικές πρέπει να είναι μακριά από τη πόλη. Όταν το πήραμε αυτό για έξω από τη πόλη καταλαβαίνεις τι γίνεται.

- Η Θεσσαλονίκη τότε είχε μια διαφορετική μορφή
Εντελώς διαφορετική, μη ξεχνάμε ότι το δεκαεπτά είχε καεί. Και μέχρι την Αγία Σοφία, ήταν εντελώς κατεστραμμένη.

- Η προσφυγιά στη Θεσσαλονίκη ήταν ορατή τότε;
Βεβαίως, οι πρόσφυγες όπως ήρθανε, είχανε τεράστια προβλήματα. Γιατί ήρθανε εντελώς γυμνοί οι περισσότεροι. Τους περνούσανε, τα βαπόρια τους έφερναν στην Αρετσού, τους άφηναν εκεί, περνούσαν από λοιμοκαθαρήρια εκεί πέρα και έμεναν σε κάτι παράγκες, σε κάτι στάβλους που είχαν οι Αγγλογάλλοι εκεί πέρα και η μια οικογένεια με την άλλη χώριζε με μπερντέδες. Ήταν τρομερή η κατάσταση, δεν υπάρχει αμφιβολία. Ξυπόλητοι κατέβαιναν τα παιδιά. Από τη Καλαμαριά μέχρι εδώ δεν υπήρχε συγκοινωνία, τα παιδιά για να πάνε στο σχολείο ερχόνταν με τα πόδια. Το '25 κυκλοφόρησε το πρώτο αυτοκίνητο που ένωνε τη Καλαμαριά με το Ντεπό για να πηγαίνουν. Από το Ντεπό προς τα 'δω είχε το τραμ. Από τη Καλαμαριά μέχρι το Ντεπό δεν είχε τίποτα.